

Knoflíčka už nebavilo vězet v dírce a přidržovat svrchník na břiše pana Vošahlíka vlastním tělem. Cítil se v životě celý přiškrcený.

Tak dlouho se Knoflíček v kabátu vrtěl, až jeho nitka popraskala a Knoflíček se utrhl ze řetězu. Vypadl z knoflíkové dírky, která ho svírala, a poprvé opustil podzimní kabát pana Vošahlíka.

Jak si tak svobodný letěl vzduchem vstříc volnosti, udělalo se kolem něj veliké, převeliké prázdno. Oběma knoflíkovými dírkami profukoval listopadový chladný vzduch.

„To to sviští!“ vypískl Knoflíček, když se chodník tam dole přibližoval. Strach ale zaplašil jako drobek ze sušenky, kterou míval pan Vošahlík ke svačině.

Než bys řekl *krejčí*, ležel Knoflíček na zemi. Natloukl si jen trošku. Chviličku se kutálel podél obrubníku a obdivoval svět, až potkal uschlý list.

„Dobrý den, taky jste nespoutaný a volný jako pták?“
„Můj strom mě upustil, pustil, pustil,“ zašustil ale umolousaný list a kapka deště na jeho žebroví se rozechvěla. Knoflíček ten lítostivý list odfoukl jako drobek ze sušenky, kterou míval pan Vošahlík ke svačině, a kutálel se dál.

Po chvíli ho to zakutálelo do louže, kde se svíjela žížalka dešťovka.
„Ty se kroutíš blahem jako já, volná jako pták!“ zvolal radostně.
„Pták? Ten mě tu v kaluži brzy sezobne!“ knikla dešťovka uraženě.
Knoflíček ji od sebe odstrčil jako pan Vošahlík prázdný talíř a kutálel se dál. Venku hodně foukalo a Knoflíček byl proti větru slabý.

